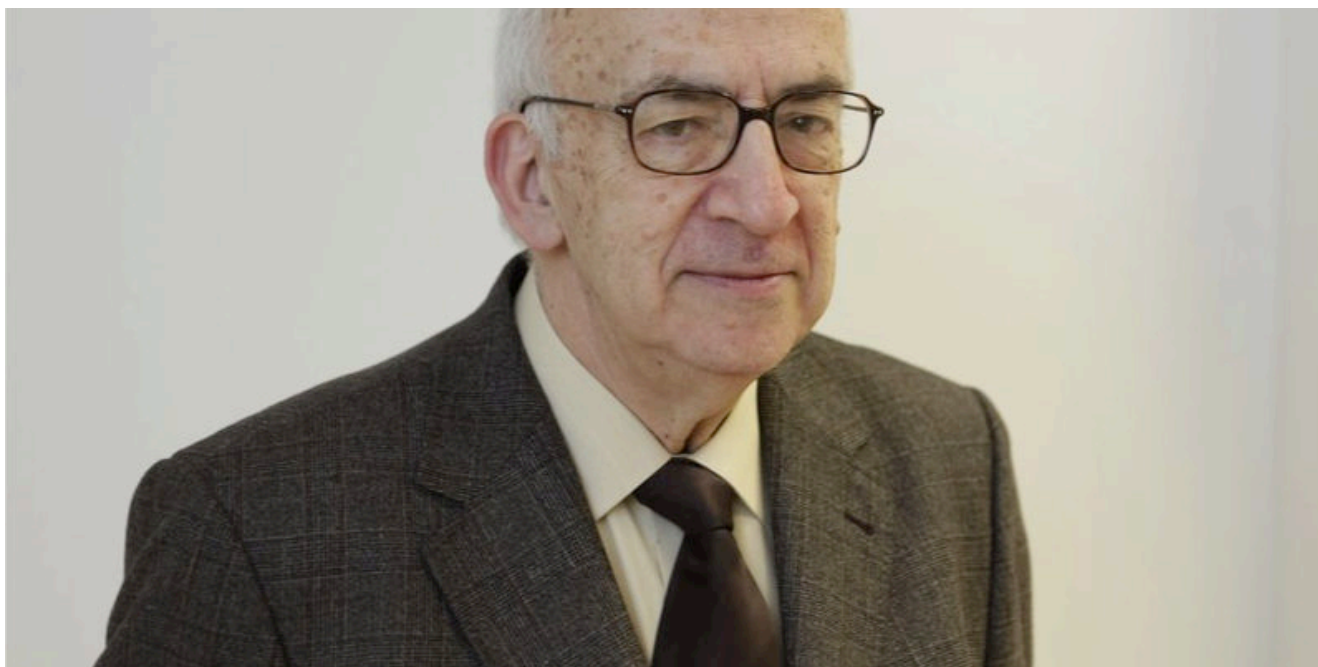

Adeu polifacètic a Jordi Maluquer

Jordi Maluquer era, per sobre de tot, un entusiasta. I com que al llarg de la seva vida va ser polifacètic, el seu entusiasme era, també, polifacètic. Escriptor, periodista, polític, crític musical, opinador il·lustrat, tertulià amè, amic incondicional.

La seva biografia pública és de sobres coneguda: guanyador de ben jove del Premi Víctor Català de narracions amb *Pol·len*, fundador i després director del diari «Avui», col·laborador a «El Ciervo», «Serra d'Or», «El Punt», «El Correo Catalán», a la «Revista Musical Catalana», on tenia una columna fixa: “Tangents”, de lectura obligada. El 1982 va ser nomenat director general de Música, Teatre i Cinema del Departament de Cultura, i el 1989, president de la Comissió Artística del Gran Teatre del Liceu, on també va ser-ne el director en funcions del novembre del 1992 al març del 1993. Posteriorment fou membre de la Comissió Artística de L'Auditori i de la Junta de Govern del Teatre Lliure, del Patronat del Teatre i del Patronat de la Fundació Ernest Lluch. En l'actualitat encara era vicepresident de Ràdio Associació de Catalunya.

Ens vam conèixer casualment, fora de l'àmbit musical i professional, a través d'un dels seus fills. Però fou compartint concerts i espectacles que vam travar una profunda i llarga amistat. Ens unia l'entusiasme pels artistes de casa: recordo com parlava i encomanava l'admiració per noms com Miquel Farré, Ofèlia Sala, Núria Rial o el Duo Pérez Molina i com amb tots ells, i molts d'altres, cultivava i contagiava una amistat que compartíem i que era intensa. Recordo un fugaç cicle al Palau que duia per títol Rosa Sabater, impulsat per ell, i que ens va permetre escoltar molts d'aquests grans noms de casa quan encara ningú no els valorava. Fou en part inspiració per a molts dels cicles que quan s'inaugurà L'Auditori vaig poder-hi programar juntament amb en Josep Lloret i que en Jordi Maluquer evidentment no es va perdre.

No s'estava d'opinar i de dir el que pensava, potser per les seves arrels periodístiques, i el debat era sempre intens, interessant i enriquidor. Segur que això el feia incòmode per a alguns: ell n'era ben conscient i ho assumia. Amb naturalitat.

Perquè una altra de les seves característiques era ser planer. Era d'aquelles persones que no et deixaven de saludar pel fet d'haver accedit a un nou càrrec i el veies parlar amb la mateixa afabilitat amb l'acomodador que amb el polític que seia al seu costat a la llotja presidencial. Perquè, a més, formava part d'aquell minúscul grup de persones que han passat per la política que, tant abans, com durant, com

després d'exercir un càrrec públic, te'l trobaves al concert, a l'òpera, al teatre o al cinema. Perquè li interessava de veritat. I en gaudia.

Sempre afable, somrient, incisiu, irònic... les converses podien allargar-se hores i hores i el regust era d'aquells que perduren. Com les seves riallades sinceres i profundes.

Els amics que venen a casa acostumen a plantar un arbre. Ell va plantar un albercoquer. Al costat de l'arbre que havia plantat la seva admirada Ofèlia. L'estiu passat part del brancatge es va començar a corsecar. Qui sap, potser una premonició de la seva malaltia...

Jordi, que la música t'acompanyi!

Jordi Maluquer ha mort el 15 de gener de 2022, als 86 anys.

Imatge destacada: (c) Robert Ramos.